

פרשת במדבר – תשפ"ג

כשאנחנו קוראים את פרשת במדבר, רואים שהיא מלאה בחרבה פרטים טכניים; מה היה מספר האנשים בכל שבט? פירוט כל משפחות השבטים, סדרי הדגלים, סדר שבט לוי על משפחותיו, עבודת משא המשכן על פרמיה וכו'.

על פניו, אנחנו לא מוצאים את הקשר לחיים שלנו היום. הרי מדובר בפרטי פרטים על דור המדבר, שאיננו כבר. אז מה העניין בלפרט כל כך? מה רוצים לומר לנו בזה?

ומסבירים חכמים שחשוב שנדע את כל הפרטים האלו לפני מתן תורה. למה? מה רוצה הקב"ה לומר לנו בכך שהוא מלמד אותנו כל זאת, לפני מתן תורה?

גל-גל חוזר בעולם

יהודי חי ופועל בתוך שני גלגלים.

גלגל הימים וגלגל הזמנים.

גלגל הימים – ימות השבוע. חודש. שנה. שבע שנים. יובל; שחרית, מנחה, ערבית תפילות שבת ורו"ח.

גלגל הזמנים – המועדים. ראש השנה, עשרת ימי תשובה, יוה"כ, סוכות, פסח, שבועות, חנוכה, פורים, ט"ו באב, ט"ו בשבט. "מקדש ישראל והזמנים".

הגלגלים האלו עובדים, כאשר כל הזמן יש השקה ביניהם וסנכרון; פרשת 'במדבר' תמיד תהיה לפני שבועות, 'דברים' לפני תשעה באב, 'ואתחנן' אחרי תשעה באב, וכן על זה הדרך.

רואים שיש קשר בין שני הגלגלים. לא בכדי, בפרשת 'דברים' שהיא בגלגל הימים, תופיע המילה 'אֵיכָה' שקשורה לתשעה באב, שהוא בגלגל הזמנים, לאחר פרשת 'דברים'.

באותו אופן, נבין שיש משמעות לכך, שפרשת 'במדבר' נקראת בחוה"מ שבועות¹.

יהודי אמור להתבונן בשני הגלגלים ולחפש את הקשר ביניהם. ובענייננו, להתבונן בפרשת 'במדבר' ולהבין מדוע הקב"ה מלמד אותנו פרשה זו, בטרם מתן תורה?²

פרשת במדבר פותחת –

¹ למדנו שהימים בין פסח לשבועות, הם למעשה חוה"מ שבועות, שהוא החג הארוך ביותר, שנמשך, כשמו – שבועות.

² פסק בשו"ע (או"ח סי תכח ס"ד) "ולעולם קורין פרשת במדבר סיני קדם עצרת"

"וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּמִדְבַּר סִינִי בְּאַחַל מוֹעֵד בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִית
לְצֵאתָם מִמִּצְרָיִם מִצְרַיִם לֵאמֹר: שְׂאוּ אֶת־רֹאשׁ כָּל־עֵדֶת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם
בְּמִסְפָּר שְׁמוֹת כָּל־זָכָר לְגִלְגָּלָתָם:"

(במדבר, א, א-ב)

ומשה עושה כאשר ציווה אותו ה', ופוקד את בני ישראל באופן הזה-

"אֵת כָּל־הָעֵדָה הִקְהִילוּ בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי וַיִּתְּלוּ עַל־מִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפָּר
שְׁמוֹת מִכָּן עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה לְגִלְגָּלָתָם:"

(במדבר א, יח)

וכאשר מתחילים בפקידת כל שבט ושבט, חוזרת התורה, שוב ושוב, 12 פעמים על אופן
ביצוע המפקד, בצורה של - "תוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם" -

"וַיַּחֲיוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּכָר יִשְׂרָאֵל תוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפָּר שְׁמוֹת לְגִלְגָּלָתָם
כָּל־זָכָר מִכָּן עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כָּל יָצֵא צֶבֶא:"

(במדבר א, כ)

ובאותו אופן בדיוק נכתב בפקידת כל שבט ושבט - "תוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם"

ובסיום פקידת כל השבטים נכתב: "אֵלֶּה הַמִּקְדָּשִׁים אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל
שְׁנֵים עָשָׂר אִישׁ אִישׁ־אֶחָד לְבֵית־אֲבֹתָיו הָיוּ:"

איש איש. אחד אחד. זה האופן שבו נספרו בני ישראל. כמו יהלומים יקרים. משה רבנו
הצטווה לספור את בני ישראל, באופן יחידני, ספירה אישית. למה?

הכנה למתן תורה. כדי שנדע, שאנחנו עומדים לבד, בפני הקב"ה. ומה הוא מבקש
מאיתנו? את עצמנו. כל אחד, ולו הקטן ביותר, יש לו ערך רב. כל אחד חשוב. כל מי
סקיים, שנמצא כאן, כחלק מבני ישראל, יש לו תפקיד.

ואתה צריך לחשוב, מה אתה אמור להשיג בהתאם ליכולות שלך?

אין טעם להסתכל אצל הזולת. מה זה נוגע אליך? אין מבחינתך שום משמעות כמה
האחר מרוויה, כי אתה לא אמור להרוויח את זה. זה פשוט לא קיים לגביך. "צוררים הם
לכם" זו התפיסה של מדין, אתה כיהודי המקום שלך זה - "וַיִּבְרְכֶם בָּיִם הַהוּא לֵאמֹר" בְּךָ
יִבְרַךְ יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר יְשֻׁמְךָ אֱלֹהִים בְּאַפְרִיִם וּבְמִנְשָׁה וַיֵּשֶׁם אֶת־אֲפִרִּים לְפָנֵי מִנְשָׁה³; שני
האחים שפתחו בפעם הראשונה את הצינור לאהבה שאינה תלויה בדבר. מנשה לא
קינא, אפרים לא התנשא, והעניין עבר פשוט. בלי שום סיפור. כיצד?

³ בראשית מה, כ (מה- מוחין, כ- כתר (עשרים) - כ"כ יפה, מראה המקום מראה על מוחין שמהוברים
לכתר. מתוך מוחין כאלה אפשר להתנהג כאפרים וכמנשה.

כי כל אחד מהם התעסק בעצמו. מה ה' אלוקי שואל מעמי? מה המשימה שלי? מה התפקיד שלי? וככה אפשר להגיע לאהבה שאינה תלויה בדבר, אהבת דוד ויהונתן, שאותה קוראים בשבת, בהפטרת 'מחר חדש', ערב רי"ח סיון, ערב הכניסה לשבוע מתן תורה.

ובאה פרשת 'במדבר', ואומרת לך, אתה כיהודי צריך להבין שאתה נבחן יחיד, בבחינת 'בשבילי נברא העולם', וביום הדין תתבקש לתת את הדין על פעולותיך, לא על פעולות הזולת.

הזמן שניתן לך בעוה"ז לעבודת ה', לתיקון עולם במלכות שד"י הוא זמן העבודה שלך. ואתה צריך לקדש אותו, בשני הגלגלים.

כולנו מאותו מקום ולכולנו אותה משימה – 'לתקן עולם במלכות שד"י'⁴, אבל, לכל אחד התפקיד שלו במשימה הגדולה. תפקיד שרק הוא יכול למלא, כי אם היה מישאיו אחר יכול למלא את תפקידו, לא היה הוא, נברא.

כפי שכתוב בסיום פרשת 'במדבר' – "אִישׁ אִישׁ עַל-עֲבֹדָתוֹ וְאֶל-מִשְׁאָוֹ"⁵.

ובתוך העוה"ז, כדי להגיע לתיקון הגדול, מכנים אותך הקב"ה למקום שבו יש לך הרבה צרכים. אתה צריך לשרוד. מים, אוכל, בגדים, הגנה, אתה צריך הרבה דברים כדי להתקיים, ומדוע? כדי שתרים עיניך לשמים.

אם לא היית צריך הרבה, או שהיית מעין 'משק אוטרכי' שמספק לעצמו את כל צרכיו ומרגיש אוטונומי, האם היית פונה אל הקב"ה ומבקש ממנו כל צרכיך? אולי היית שוכח שהוא זה שעשה לי כל צרכי?

והאמת היא, שאתה כל הזמן צריך עזרה מלמעלה.

כשאדם מתבונן על חייו, בדיעבד, הוא מצליח לזהות שאין סיכוי שהוא עצמו, עשה את כל פירות חייו בעשר אצבעותיו החומריות. כשהתחתנת, היה לך מה שהיית צריך? איך פתאום נהיה? וכשבא הילד הראשון, היה לך כל מה שצריך? ואח"כ עוד ילדים, והם גדלים, ומתחתנים ופתאום אתה סבא, והכל פשוט התגלגל. בשום שלב לא הרגשת שיש לך את כל מה שאתה צריך לצורך ההתמודדות עם השלב, ובכל זאת, הדברים קרו וקורים. איך? עזרה משמים.

מראה לך התורה, מה יצא מאדם אחד, מכל אחד מבני יעקב. כל אחד מהגברים והנשים שבחרו להתבטל בפני הקב"ה, ולהכיר בכך ש"הכל זה אתה". ומזה נהיה להם הכל.

⁴ תפילת 'עלינו לשבח'.

⁵ "וְזֵאת | עָשׂוּ לָהֶם וְחַיִּל וְלֹא יָמְתּוּ בְּגִשְׁתָּם אֶת-קֹדֶשׁ הַקִּדְשִׁים אֲהָרֹן וּבְנָיו וְשָׂמוּ אוֹתָם אִישׁ אִישׁ עַל-עֲבֹדָתוֹ וְאֶל-מִשְׁאָוֹ" (במדבר, ד, יט)

לדן בן יעקב היה ילד אחד 'חוששים'⁶, שגם הוא היה כבד שמיעה, ובכל זאת, מדין צמח השבט הגדול ביותר; לעומת זאת, לבנימין היו עשרה ילדים ובסופו של דבר, השבט הקטן ביותר. למה? כי זה לא אתה. זה לא טבע, זה לא חישובים של העוה"ז. זה הכל משמים. ולכן מפקד בני ישראל, זה שיר הלל לקב"ה, שהוא זה שהביא את השבט ואת העם לאן שהביא.

ואתה צריך להבין, אתה כל הזמן מקבל מהשמים הרבה חסד ורחמים⁷. ואלו דברים שאינם תלויים בתכנון שלך. ולכן, בתפילת העמידה אנחנו מבקשים ב'שמע קולנו', חסד ורחמים. ואומרים חכמים שבמקום הזה, יבקש אדם על כל צרכיו.

ומה יבקש?

"תולדותם למשפחתם לבית אבתם"

תולדותם = 880

למשפחתם = 898

לבית = 442

אבתם = 443

=====

2663 = "חוס ורחם עלינו וקבל ברחמים וברצון את תפלתנו"

כל הבקשות הן בקשה לתולדות קשורות למקור, כי אם אתה קשור למקור שלך, יהיו לך 'תולדות'. הקב"ה ידאג לך. הדברים מתפתחים, זורמים, ויהודי, שהוא איש ישראל, מבני יעקב, צריך שישא תמיד, עיניו לשמיים, לבקש על כל צרכיו, שזו הסיבה שנברא נצרך.

והתולדות שעליהן צריך לבקש הן כל התולדות שיוצאות מהתורה. להעביר את התורה מהכה אל הפועל. שיהיו פירות לתורה שלך. מתי ביקשת על זה?

תורה – תפארת. מלשון 'פארות' = ענפים של עץ.

כשאתה רואה את ענפי העץ הפרושים, אתה רואה את פארו. כל העניין של התורה, זה "ישראל אשר בכך אתפאר". צריך לראות עליך את התורה. את האור שלה את המשמעות שלה, את הפירות שלה.

וזה "תולדותם למשפחתם" – ענפים.

ובני ישראל לא צריכים להתבייש בפאר התורה.

⁶ "ובני דין חוששים" (בראשית מו, כג)

⁷ ...ואמר ר"ש בן לוי יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש המיתו שנאמר (תהלים לו לב) צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו ואלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו.. (קידושין, ל ב)

אנשים היום מתביישים לומר 'אני דתי'. בעולם הפוסטמודרני לא נשמע טוב להגדיר את עצמך. לא 'מפותח' מספיק, ובטח לא 'ליברלי'. למה כל המגירות האלו? למה להגדיר? אני הכל והכל נכון; אלא שהיהדות עובדת הפוך. מסודר. מקוטלג. מדויק. כהן, לוי, ישראל. מחנות. דגלים. תפקידים ספציפיים. מגירות.

היהדות היא לא 'מודעות' ולא תיאוריה ולא פילוסופיה, היא תורת חיים. הדרכה מעשית לאיך אתה צריך להיות. לומר 'אני בתודעה לדת', זה לדבר AM בעולם של FM. אין שום משמעות להיות בקטע התודעתי של 'טריפה', יש משמעות ללא לאכול טריפה. אסור לך לאכול קנגורו ואתה חייב לשמור שבת. זה לא תודעתך, זה מעשי. התורה היא לא תורה תודעתית, אין דבר כזה. זה חסר משמעות.

אתה מאמין בקב"ה?

הוא נתן את התורה?

אז תקיים אותה. או לפחות בתור התחלה, תבין שאתה צריך ומתבקש לקיים אותה. כלשונה. יהודי צריך ללכת להתפלל, לאכול כשר, לעשות ברית מילה, לשבת בסוכה, לנענע לולב, לשים ציצית, לשמור שבת וכן הלאה. זו התורה.

ולמה צריך להתבייש בכך? כי זה לא מתאים לעולם 'נימוסי הגוים'?

ממתי יהודי הוא גוי? אם הוא בנימוסי הגוים מה המשמעות של היותו יהודי? כבר אמר רשב"י, "הלכה, בידוע שעשו שונא ליעקב", זו המציאות. והיא נובעת מקדושת עם ישראל; אם יהודי, לא יבין את תפקידו כיהודי ויקדש את נימוסי הגוים, אזי הגוים עצמם יעשו לו חבדלה, כפי שאמר, בנוסח אחר, האדמו"ר מפיאצסנה הי"ד.

מה ז"א 'אני עדיין לא מחובר'? מה לא מחובר?

עד מתי תרקוד על שתי חתונות? תפסח על שתי הסעפים?⁸

ואח"כ אתה לא מבין למה החיים בכזה בלאגן. למה? כי אתה משחק מכל הכיוונים. יש כאן עניין מדויק שאתה צריך לחוציא מן הכח אל הפועל, בהתאם להיותך 'סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה'⁹

ואם מבינים את האמת ואת התפקיד – אין בושה.

והאמת היא שאתה נמרד יחירי. אז תחשוב מפני מי אתה מתבייש ביהדותך, ובפני מי אתה עתיד ליתן את הדין?

⁸ "וַיֵּשׁ אֱלֹהִים אֶל־בְּלִיַּחֲעָם וַיֹּאמֶר עַד־מָתַי אֶתֶם פֹּסְחִים עָלַיִשְׁתִּי הַסַּעֲפִים; אִם־יִהְיֶה הָאֱלֹהִים לְכוֹ אַחֲרָיו וְאִם־יַפְעַל לְכוֹ אַחֲרָיו וְלֹא־עָנֹה הָעָם אֵתוֹ דְּבָר" (מלכים א, יח, כא)

⁹ בראשית כח, יב.

פרשת 'במדבר' מראה לך, איך הקב"ה מודד כל אחד ואחד. מכיר היטב כל אחד ואחד. יודע מי אתה ומהן כל נסיבות חייך? ויותר מזה, אומר לך הקב"ה – 'שמתי אותך במקום ששמתי אותך כי יש לך משימה'. אני פוקד אותך – כי יש לך תפקיד. אני ציינתי אותך לעצמי. בשביל זה אתה כאן. בשבילך ניתנה לך התורה. אנחנו לא עדר. עם ישראל זה לא עדר. בעם ישראל כל אחד ואחד הוא מבחינתו ראש העדר. ויש עליך משימה שרק אתה יכול לעשות. אם אסתר המלכה היתה יכולה לעשות את המשימה שלך, לא היית את נבראת.

תבין – מי מקבל את התורה? אתה! כולם כאיש אחד. כולם עמדו שם, אבל כמו איש אחד. כל מי שנמצא מסביבי, בתוך עולמי, זה אני. הכל זה אני¹⁰. ועכשיו אני צריך לקבל את התורה. למה? כי אתה ספור. מדדו וספרו אותך ספציפית בפרשת 'במדבר'. 'משפחתם לבית אבתם'. המשימה היא שלך. וגם הבחירה. מלחיץ..

ה' איתך. תבקש עזרה. 'חוס ורחם'. חסד ורחמים.

איך תדע מה המשימה שלך?

הדבר הכי קשה שאתה עכשיו תקוע בו, זו המשימה שלך.

603,550

"וַיִּחַיֵּהוּ בְּלִיַּחֲפָקָיִם שְׁשִׁימָאוֹת אֶלֶף וּשְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים"¹¹

603,550 פקודים בעלי תפקיד.

ננסה להבין את המספר הזה.

מה זה 550?

בפרשת 'וישלח' יעקב מביא מנחה לעשו, בהמות, טהורות ולא טהורות. מה מספר הבהמות שמביא יעקב מנחה לעשו כדי לגמור את הקליפה? בדיוק **550**.

כותב 'ספר הליקוטים' – מספר הבהמות ששלח יעקב לעשו, בין הטמאות בין הטהורות, היו **550** כמנין המילה 'תקן' וכן עולה 'נעקר קל'.

¹⁰ "אמרו עליו על הלל הזקן כשהיה שמח בשמח בית השואבה אמר בן: אם אני כאן – הכל כאן, ואם אני כאן – מי כאן" (סוכה נג, עא)

¹¹ במדבר א, מז

קל עה"כ = סמ-אל = 131 (מה שבא ב'קל' בא מהס"מ, הקדושה באה במאמץ גדול).

יוצא ש- 550 זה תיקון שמנתק ועוקר את הס"מ (תקן, 'נעקר קל').

יעקב, מביא 550 לס"א כמנחה (כמו מים אחרונים וכמו השעיר לעזאזל), ובכך עוקר את כוחו. זה כלי לעם ישראל. אומר לנו הקב"ה- אתם הולכים לקבל תורה כדי לתקן עולם במלכות שד-י, אבל בעולם הזה יש קליפות שיפריעו לכם, ואתם צריכים ללמוד איך לשחק את המשחק הנכון מול הקליפות. תהיו קשורים לקדושה (אלף) וכך תוכלו לעשות את העבודה מבלי ליפול ולהיפגע, תוך שאתם לומדים איך לתת לס"א את החלק שלה. והחלק שיעקב נתן הוא 550.

מה זה 603 אלף?

בני = 62

ישראל = 541

=

603

יוצא ש"בני ישראל" = **603 אלף** - דהיינו, כ"א מבני ישראל מקבל את ה'אלף' שלו, את הקישור שלו לקדושה, ו- **550**, זה הכוח שאיתו יוכל כ"א מבני ישראל, לתקן את העולם על כל הקליפות שבו; ולכן מספרם של בני" הוא **603,550**.

ויש לך בחירה, להתנהל בעולם מול הקליפות כמו עבד במצרים, או כמו 'בני ישראל'.
וצריך יהודי להבין, שיש בו דעת עליון. והקב"ה יעמיד אותו בנסיגות וישלח איתותים.
הגבר יהיה לו איתות שהוא עבד- בכסף, האישה- בצניעות.
אם אתה מגיב בהתכווצות בכל פעם שיש הוצאה, אתה עבד. מאזים. וכמה שתרגיש מאזים ככה זה יפגוש אותך יותר.
אם את לא מרגישה טוב עם 'כל כבודה בת מלך פנימה', עם לסגור את הרשות שלך בתוך מקום צנוע, וזה מאיים עליך, וקשה לך לשים כיסוי ראש, כי איך אני אראה? את עדיין שפחה.
בן מלך ובת מלך הם פתוחים. הם לא באזים. ואז גם אפשר לתת באהבה.
אם אתה נותן באהבה, תקבל פי כמה, ואם אתה נותן בקושי, בקושי תקבל.

זה העניין בהחלטה לפני מתן תורה, מה אני רוצה להיות? אני רוצה להיות בני ישראל או לא? האם אני חי את היהדות של בלי איום, או שאני מתחפש?

במתן תורה בפרשת יתרו, רואים שמי שמקבל את התורה זה "העם". דהיינו, הדעת התחתון. ורק אח"כ כתוב "תגיד לבני ישראל אתם ראיתם כי מן השמיים...". כי זה העניין של בני ישראל, 603 אלף, לתקן את ה-550.

אבל בשביל שזה יקרה, אני צריך בכל רגע להילחם על להיות בדעת עליון ולא בדעת תחתון, להילחם על להיות איש ישראל, כי אם לא, העוה"ז, על שלל לחציו ופיתויו, יאכל אותי ברגע. ואז אני כבר לא אתנהג כמו איש ישראל, אלא כמו הגויים, ואז... וזה הכי חמור, אני אחליט שזו בעצם המהות של להיות 'ישראל'. כשזה קורה, יש, רח"ל, ניתוק של הקשר בין הקדושה לבין ישראל.

כל עוד ברור שהרע הוא רע והטוב הוא טוב, אפשר לבחור בדעת, אבל מאז חטא עין הדעת, כשהתערב הרע בטוב, כבר קשה להבחין כי גולת הרעל מצופה בסוכר מתוק, והיום הדברים הגיעו לבלבול גדול מאוד.

כך למשל, לקחו את השם 'ישראל' וניתקו אותו מהיהדות, והראיה – שאחמד ומוחמד הם ישראלים; לקחו את המילה 'ציון', 'כי מציון תצא תורה', ויצקו לתוכה תוכן הפוך, ציונות שעניינה אנטי יהדות; כנסת – שמגיעה מאנשי כנסת גדולה, נביאים וצדיקים, לפרלמנט שתוכנו הפוך, וכך הלאה...

בלבול המושגים הזה אינו מקרי, אלא מכוון. הס"א הצליח לייצר מצב שרוב גדול של עם ישראל היום לא רואה קשר בין היהדות שלו לבין התורה, שהפכה להיות 'סיפורי התורה', 'מעשיות', אגדה.

זו שיטה. לוקחים את קודש הקדשים, מעקרים מתוכנו הקדוש, ואומרים "אלה אלהיך" ¹² ישראל¹², במקום – "אנכי יהוה אלהיך"¹³. משמוש בלבול. ערבו. ערב רב. מעשה העגל. וכל דור והעגל שלו.

ובשביל לא ללכת לאיבוד לגמרי, בשביל להצליח לברר את הטוב מן הרע, בתוך מציאות של גלות הדעת – צריך דרך, תבנית דקדושה, סכימות. כשאתה עושה סכימה אתה עושה גבול, גבול דקדושה – וזו העבודה שלך בעוה"ז.

¹² שמות לב, ד

¹³ שמות כ, ב

שלוש ארבע ולעבודה

נבין את 'שלוש ארבע' לפי תורה של השל"ה הקדוש¹⁴

אומר הצדיק ששני מספרים, שלוש וארבע, קשורים לצורה של עם ישראל במדבר, שהיא תבנית דקדושה. וכותב: "על שלושה ועל ארבעה שהיו במשכן ובמקדש".

מה הכוונה 'שלושה וארבעה'?

זה פוגש אותנו בהרכב אופנים.

ראשית, במחנות שהיו במדבר – שלושה מחנות.

מחנה שכינה – המשכן – ושם הכהנים.

מחנה לוי – סביב המשכן – לויים.

מחנה ישראל – שטח מחנה ישראל כולו

מחנה ישראל מתפרט לארבעה דגלים – **יהודה, ראובן, אפרים ודן**.

בא"י אותו דבר

מחנה שכינה – המקדש – שם הכהנים.

מחנה לוי – כל הר הבית – לויים.

מחנה ישראל – ירושלים

והיא שכנה בתוך **ד' חומות**. כמו ארבעה דגלים.

¹⁴ רבי ישעיה הלוי הורוויץ, נולד בהשי"ח (1558); מכונה השל"ה או השל"ה הקדוש, על שם חיבורו "שני לוחות הברית" (ר'ת של"ה); היה מגדולי רבני אשכנז במאה ה-17. קיימות מחלוקות בנוגע לתאריך פטירתו; ספרו "שני לוחות הברית", כולל חידושי תורה, דברי מוסר, ושבה הישיבה בא"י, עקרון שהגשים השל"ה הק' בגופו, על אף קשיים רבים וייסורים; הספר משמש עד היום כספר יסוד ביהדות, ורבה השפעתו על החסידות ובמיוחד על הבעש"ט; השל"ה עסק בקבלה ובפרשנות על דרך הסוד; חיבר וליקט מספר תפילות, המפורסמת היא תפילת האב על הבנים, אותה העתיק מקדמונים. מחבר התפילה הוא שכתב את הקדמתה הידועה ליבי אומר לי כי זמן המסוגל להתפלל אותה הוא בערב ראש חודש סיוון. והיא הידועה בהרבה סידורים כ'תפילת השל"ה'; הואיל ואין ידוע מתי יום החילולא שלו, רבים עולים לציונו בכ"ט באייר, ערב ראש חודש סיוון, לומר את נוסח התפילה המפורסמת על שמו, שהביאה בספרו: "... חל עלינו חובת התפילה ובקשה לה' יתברך בכל צרכינו, כי הכול מאיתו יתברך... וביותר צריך זירזו להתפלל שיחיה לו זרע כשר עד עולם... ולבי אומר לי שעת רצון לתפילה זו בערב ראש חודש סיוון..."

במחנה שכינה – שוב שלוש וארבע

מחנה שכינה – המשכן – כהנים – קדש הקדשים – לשם יכול הכהן הגדול להיכנס פעם בשנה ביום"כ ושם מונח ארון הברית.

מחנה לוי – אהל מעד – לויים – שם מזבח הקטורת, המנורה והשולחן.

מחנה ישראל – הצר אהל מעד – ישראל – היכן שנעשות עבודות החוץ, מזבח העולה, עבודת הקורבנות.

הקהל גם מתחלק לשלושה

מחנה שכינה – כהנים בעבודתם.

מחנה לוי – לויים בשירתם וזימרתם

מחנה ישראל – ישראל במעמדם¹⁵

וגם בתוכך, יש שלושה

מחנה שכינה – נשמה – כהנים

מחנה לוי – רוח – לויים

מחנה ישראל – נפש – ישראל

זאת אומרת יש כאן מבנה. ריקוד שמקשר ונע בין שלוש לארבע, בין ג' ל-ד'.

מה רוצים להגיד לי בזה? למה שלישייה מתחלקת לרביעיה?

התורה היא אור עצום. כשהאור הזה מגיע אליך, הוא מתפריץ, וכדי לקבל אותו, צריך להיכנס לתוך כלים מדויקים. בשביל זה, צריך להבין, שמה שיש למטה, צריך להיות כמו מה שיש למעלה. במקור.

¹⁵ נציגי עם ישראל שמקריאים פסוקים בזמן שהיטת הקורבנות; מקריאים פסוקים מספר בראשית; וזה נקרא 'ישראל במעמדם'.

ולמעלה יש לנו 'כתר תורה, כתר כהונה וכתר מלכות' ו-כתר רביעי, 'כתר שם טוב' עולה על גביהן.

ג, ו-ד'.

וזה קשור לתפקיד שלנו בעם ישראל, שהוא להיות עד לבריאת העולם. לכן 'ישראל במעמדם' מקריאים פסוקים מספר בראשית. זו העדות לכך שהקב"ה ברא את העולם, שמצוי בהיעלם, ונדרשת העדות של עם ישראל.

והקב"ה אומר לך, 'אני סופר אותך', אתה 'בני ישראל'. אתה צריך לתקן עולם ע"י כך שתהיה מחובר לא', לאצילות, לקדושה. ע"י זה שלא תחפש את ה'קל' (ג' סמא-ל), אלא תחפש מהו רצון ה' ממך בכל מצב ומצב. ותמצא את העבודה שלך מבחינת, כהנים, לויים, ישראל.

אם אתה ישראל, אתה חולך לקבל באופן אישי את התורה בשבועות. ויש עליך חובה, בפנימיות, להיות קשור.

מה קשור עניין בריאת העולם למתן תורה?

"כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה חֻקֹּת שָׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא־שָׁמַתִּי"¹⁶

יהודי חושב, 'אקבע עיתים לתורה'.. מה זה אומר? אם לא למדת תורה באמת, היום הזה שנברא, כאילו נברא סתם.

המצוה הראשונה בתורה "וְהִתְקַדַּשְׁתָּ הַיּוֹם לִפְנֵי יְהוָה" ראש חודשים ראשון הוא לְכָם לְחֻדְשֵׁי הַשָּׁנָה¹⁷, היא מצווה שמצווה אותנו לקדש את הזמן. זה הדבר הראשון, ההתחלה של הכל – לקדש את הזמן.

אם אדם מחליט שהוא מקדש את הזמן ומנצל אותו נכון, מפה אפשר להתחיל 'לתקן עולם במלכות שד-י'; לכן מחברים לך את לימוד התורה לבריאת העולם. משל אומר לך הקב"ה, בשביל מה בראתי אותך בן אדם? בשביל ללכת לעבודה? לקנות עוד משהו? לשתות ספרייט?

זה בסדר שתחיה את העוה"ז, אתה 'סולם מוצב ארצה', אבל השיא של היום מבחינתך, זה 'ברוך אתה ה' אלקנו מלך העולם אשר קידשנו במצוותיו וציוונו על דברי תורה' (ר"ת דעת). זו צריכה להיות הדעת שלך – דעת תורה – דעת עליון – דעת דקדושה. ואז גם כל החיבורים הארציים שלך לעוה"ז, יעלו למקורם. זו תכלית היום, של כל יום ויום.

הקב"ה יצר את היום הזה, בשביל שאתה תלמד תורה. ובתוך הילדים והמשכנתא, העבודה והנושים, הבילויים והסרטים, איפה התורה? איפה היא?

¹⁶ ירמיהו, לג, כה

¹⁷ שמות יב, ב

'ישראל במעמדם' זה אומר, שעכשיו איש ישראל מכריז הכרזה ואומר, 'אני עכשיו מעיד, שהקב"ה ברא שמים וארץ לתכלית שאני היום אעסוק בדברי תורה'.

ואומר הצדיק שישראל מחולקים לארבעה דגלים, לפי ד' אותיות שם הוי"ה, י-ה-ו-ה.

אבל למעשה שם הוי"ה מורכב מ-ג' אותיות בלבד - י-ה-ו, כנגד כהן, לוי, ישראל.

ולכן תהיה לי כל הזמן הזליגה הזאת בין **שלוש לארבע**.

כהן - נשמה - בינה - בריאה - ה' עילאה

לוי - רוח - תפארת - יצירה - ו'

ישראל - נפש - מלכות - עשיה - ה' תתאה

(ה-י' דשם הוי"ה, זה עולם האצילות, י' המקור וקוצו של יוד)

כהן - לוי - ישראל - ר"ת בלי.

עולם הבריאה

כנגד הנשמה, כהן, בינה, ה' עילאה, מחנה שכינה, וחוא נקרא 'עולם הכסא'

עולם הכסא = 232 = יהי אור

ושם יש לנו את ארבע חיות הקדש - אדם, נשר, שור, אריה¹⁸

ולכן נקראות החיות שרואה יחזקאל - ד' רגלי הכסא'.

נצח - אריה

הוד - שור

יסוד - נשר

מלכות - האדם

את הספירות האלה, יש בי. יש בתוכי הארה של ארבע חיות המרכבה. זה הכל הארות, בחינות -

¹⁸ "וְדַמּוּת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם פְּנֵי אֲרִיָּה אֱלֹהִימִין לְאַרְבַּעַתָּם וּפְנֵי-שׁוֹר מִחֶשְׁמָאוֹל לְאַרְבַּעַתָּן וּפְנֵי-נֶשֶׁר לְאַרְבַּעַתָּן" (יחזקאל, א, י)

נצח והוד – תריין שוקין – אריה ושור

יסוד – עמרת היסוד – נשר

נשאר האדם? איפה האדם נמצא?

רמז לאיפה האדם נמצא מצוי בפרשת **'נשא'**, הפרשה הבאה עלינו לטובה ונפתחת –

"וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: נָשָׂא אֶת־רֹאשׁ פָּנַי גְּרִשׁוֹן גְּמִיהֶם לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפָּחָתָם"¹⁹

מה משפחת הלויים גרשון קשורה לחיות הקודש?

אומר ה'מאור ושמש' ולא רק הוא – **נשא** זה ר"ת – **נשר, שור, אריה**.

מה חסר? אדם. איפה **האדם**?

גרשון. הוא האדם.

למה גרשון הוא האדם?

"וַיִּגְרֹשׁ אֶת־הָאָדָם וַיִּשְׁכֵּן מִקֶּדֶם לְגִן־עֵדֶן אֶת־הַכַּרְמִים וְאֵת הַחֶרֶב הַמַּתְּהַפֶּכֶת לְשִׁמּוֹר אֶת־יֶרֶךְ עֵץ הַחַיִּים"²⁰

לכן האדם כאן קרוי 'גרשון'.

ארבעת חיות המרכבה נמצאות בר"ת של פרשת נשא (נשא לשון עליה).

האדם הוא משלים ומתקן את ד' רגלי המרכבה.

עולם היצירה

כנגד הרוח, תפארת, ו' דשם חויה, מחנה לוי.

בעולם היצירה, שהוא עולם המלאכים יש **ארגמ"ן – אוריאל, רפאל, גבריאל, מיכאל, נוראל**. שניים מתוך חמשת המלאכים הם למעשה מלאך אחד, והם אוריאל ונוראל.

אוריאל – מצד החסד של תפארת.

נוראל – מצד הגבורה של תפארת.

¹⁹ במדבר ד, כא-כב

²⁰ בראשית ג, כד

ז"א הם שניהם כנגד תפארת.

רפאל – מלכות

גבריאל – גבורה

מיכאל – חסד

ספירות חסד, גבורה, מלכות ותפארת (ארבעת המלאכים) הן כנגד ארבעה יסודות – אש, רוח, מים ועפר (ר"ת ארמ"ע), מהם מורכב עולם החומר בכלל והאדם בפרט.

וזה כנגד ארבעה כיווני עולם העשיה – צפון, דרום, מזרח ומערב²¹.

ואתה צריך להבין שהכל הוא – 'זה כנגד זה' – הכל מכוון, כמו כלי מיתר, כלפי הניגון של מעלה.

חכמי הקבלה מלמדים אותנו, את אופן חלוקת האותיות לארבעת היסודות (ומכיוון שכולנו עשויים מאותיות, יכול כ"א ללמוד על מהותו, משמות אותיות שמו ושם אמו).

אש – א, ה', ט', כ, פ, ש, ן

רוח – ג, ז, ס, כ, ק, ד, ף

מים – ד, ח, ל, ע, ר, ם

עפר – ב, ו, י, נ, צ, ת, ין

האות הראשונה, בכל משפחה, היא הדומיננטית מכולן ותקבל בהתאם לכך את הניקוד – 7; האות השניה את הניקוד 6 וכך הלאה, כאשר האות האחרונה בכל משפחה תקבל את הניקוד 1.

לדוגמא: בקבוצת האש – האות א' תקבל 7 והאות ן – 1.

וכל אדם יכול לבדוק, ע"פ שמו, מהם היסודות הדומיננטיים ביותר אצלו באופן הבא – לוקחים את שם האדם ושם אמו, ללא המילה 'בן', ונותנים לכל אות בשם, מס' נקודות, לפי המוסבר לעיל. למשל בשם 'יעקב יוסף בן מרים' יוצא –

עפר – 28 (ב, ו, י, י' שמקבלות את מס' הנקודות – 7, 6, 5, 5, 5)

מים – 6 (ע, ם, שמקבלות את מס' הנקודות – 4, 2)

רוח – 9 (ס, ק, ף שמקבלות את מס' הנקודות – 5, 3, 1)

²¹ פירוט על משמעות וחשיבות הכיוונים והיכורם להיות הקודש כשיעור – 'פרשת השבוע מן הכוח אל הפועל'.

אש- 4 (מ שמקבלת את מס' הנקודות 4).

ניכר שיסוד העפר הוא הדומיננטי. לכל יסוד יש מעלה וחסרון. המעלה של יסוד העפר, (שהוא המלכות) היא היכולת להצמיח. קרקע פוריה. מצד שני, זה יסוד שמושך לעפר, מפיל, נטיה לדיכאונות, לעצבות.

רוח- זה הכוח שמניע. ויש בשם גם מים וגם אש.

ברגע שיש את כל ארבעת היסודות, קיימת זרימה. החשוב הוא היחס בין היסודות בתוך השם.

כאשר אתה רואה את המערך של מחנה ישראל, זה מבנה הקדושה, וזה הכל מדובר עליך.

ומראים לנו חכמים, שהמבנה של הקדושה קשור ל'ג' ו-ד', ולשתיהן צריך יהודי להתחבר בכל יום.

גימל- 83

דלת- 434

=====

517

הרגע הכי חשוב של האדם ביום שלו זה כשהוא מקיץ משנתו שאז צריך לומר - **"מודה (מודה) אני לפניך מלך חי וקיים. שהחזרת בי נשמת בְּחַמְלָה. רַבָּה אֲמוּנָתְךָ:"**

ג' כל הפסוק 'מודה אני' = 3111 = ר"ת של כל מ"ב מסעות.

מדוע זה כך?

כי כאשר אדם פוקח את העיניים בבוקר, ואומר 'מודה אני, הוא רגע לפני היציאה שלו למסע. בכל יום יוצא אדם לאחד ממ"ב מסעות. כל יום והמסע שלו. והמסע לא קל. עם זאת, כאשר אני מבין שעוד טרם יצאתי למסע, כבר אני מודה עליו לקב"ה, ומיד אח"כ מודיע ומזכיר לעצמי הלחץ מעול הפרנסה, שהוא 'שעשה לי כל צרכי', ומתזכר את עצמי המעוך והעיף מלצאת למסע היום, ש'הוא הנותן ליעף כח', וקורא את קריאת ה'שבו' ('יש הוי"ה') לאני האבוד שלי, שאיך שהוא פוקח עיניים מרגיש נמוש לבד ושהכל גדול עליו. וכך יהודי צולח את מסע/משא היום, מסע/משא הזמן, מסע/משא החיים.

זאת אומרת, התבניות דקדושה, הן אלו שמזכירות לי, מעוררות ומחברות אותי; והעקביות שבהן, משאירה אותי תמיד ער למסע, מסודר ומצויד אליו. יהודי יודע מה הוא עושה בכל רגע במסע. מחנות. דגלים. תבניות דקדושה.

אנחנו על הסכימות. כדי להגיע לאמונה, לעבודת ה', אני צריך לבנות את התבנית-שלוש ארבע.

אם אני לא אבין למה אני צריך להיות בתבנית, ויתרה מזו, אאמץ גישה של בעיטה בתבניות דקדושה, אז באמת, למה שאתפלל בציבור? הם רצים מידי, איטיים מידי, הם לי, קר לי. אין סיבה אלמלא התבנית.

אבל המציאות היא שיש תבנית של 'מונין', שבלעדיה לא ניתן לומר קדיש ולא להוציא ספר תורה, והתבנית הזו לא תשתנה כי זה לא מתאים לך.

אמונתך = 517 = גימל דלת

ז"א, האמונה היא תבניות דקדושה – מבנה מסודר – גימל דלת

בתפילת 'מודה אני' – מ'מודה' עד 'אמונתך' – יש לנו מ"ח אותיות, שאם מחברים אותן יחד, מקבלים את המספר 3111 = ר"ת של כל מ"ב מסעות.

שם מ"ב המעלה. שם שמעלה אותך כלפי מעלה. להעלות משמע אני מתקדם, אני לא תקוע במקום שאני נמצא בו.

מה תוקע אותי ביומיום שלי?

הפחדים.

מה שתוקע אותך, זה כל מה שאתה חושש ממנו.

כשאני פוחד אני לא עולה אלא מנסה לשרוד, להתמודד עם מה שכרגע מפחיד אותי, מנסה לנקות את השטה, כדי להרגיש רגוע, נמרץ.

איך אני אמור לא לבזבז את הזמן?

אם אני אתחיל להיכנס לתוך המציאויות שכרגע מתעלקות עליי וחונקות אותי, אני לא אצא מזה. אני חייב בבוקר להבין שאני צריך להיכנס לתוך כוח מ"ב המעלה.

הגי' של 'מודה אני', היא באספקלריה של מ"ב המסעות. מה זה אומר?

אתה קם ואתה נוסע, בחינת- "וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה מַה־תַּעֲצֶק אֵלַי דְּבַר אֶל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וַיִּפְעֹוּ"²²; אתה זו מהמקום שהיית בו וממשיך הלאה. באיזה כוחות? בכוחות שהקב"ה נותן לך. למה? ככה. מה עם ההפרעות? אין הפרעות, להעיף את כל ההפרעות ולא להתעסק איתן הגיונית.

כשאני אומר 'מודה אני' אני מתחבר למקום של הבריאה. כי אתה כרגע בריאה חדשה.

בלילה אנחנו אומרים, **'בידך אפקיד רוחי' – ר"ת באר.**

בבוקר- **'בחמלה רבה אמונתך' – ר"ת ברא.**

אנחנו לא קמים בבוקר באוטומט, אלא להיות בתוך נקודת ההתבוננות, שמתחילה עוד לפני נטילת ידיים. כדי שאוכל לנטול ידיים אני צריך מבנה ג' ד'. כי אחרת איך יגיע אדם בעוה"ז לנטול ידיו מהעולם? מהחומר? לעשות 'שמיטה'? אם אין לו מבנה דקדושה, אין לו סיכוי להצליח לעשות את זה.

יש תבניות. והן מסודרות בסולם בצורה מדויקת. וזה אתה.

אם אתה מבין את זה, אתה מבין את הרעיון של להיות יהודי.

יהודי תמיד חייב לחפש את הכהן, הלוי וישראל ולהתחבר איתם. כי כל אחד הוא חלק מתוך מערכת שמתקתקת. תורה שקיבלו ישראל כאיש אחד בלב אחד²³.

ומסביר הרמב"ן, בעניין מבנה הקדושה של **גימל ודלת=אמונתך**, כי היו ארבעה מחנות ובהתאם **ד' דגלים**²⁴ –

דגל מחנה יהודה – אריה – מזרח (ימין)

דגל מחנה ראובן – אדם – דרום (אחור)

דגל מחנה אפרים – שור – מערב (שמאל)

דגל מחנה דן – נשר²⁵ – צפון (קדימה)

²² שמות יד, טו

²³ וַיַּחֲזֵן שָׁם יִשְׂרָאֵל – בְּאִישׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד; אָכַל שָׂאֵר כָּל הַחֲנִיּוֹת בְּתַרְעֻמָּת וּבְמַחֲלָקָת (רש"י, שמות יט, ב)

²⁴ הרכבה בעניין הכיוונים והקשר שלהם לשבטים, בשיעור ההרכבה 'פרשת השבוע' – מן הכוח אל הפועל.

²⁵ יש מחלוקת. תרגום יהונתן אומר נחש, ואחרים אומרים שלא יכול להיות נחש, שכן החיות הן כנגד חיות

הקדש בעולם הכסא, ושם לא יכולה להיות מציאות של 'נחש'. הציוני פותר המחלוקת ואומר כי מדובר

בנחש עם כנפיים, מה שאח"כ לקחו והפכו ל'דרקון'.

על כל דגל לקחו ושמו **ג'** אותיות משמות האבות – **אברהם, יצחק, יעקב**

יהודה – א, י, י (האותיות הראשונות של שמות האבות)

יהו-ה – **ניסן**

יהה-ו – **אייר**

יוה-ה – **סיון**

ראובן – ב, ג, ע (האותיות השניות של שמות האבות)

הוה-י – **תמוז**

הוי-ה – **אב**

ההו-י – **אלול**

אפרים – ר, ה, ק (האותיות השלישיות של שמות האבות)

והי-ה – **תשרי**

והה-י – **חשוון**

ויה-ה – **כסלו**

דן – מ, ק, ב (האותיות הרביעיות של שמות האבות)

היה-ו – **טבת**

היו-ה – **שבט**

ההי-ו – **אדר**

לאברהם יש 5 אותיות בשם, לעומת ארבע האותיות בשם של יצחק ויעקב, יוצא שנשארה אות אחת מיותרת, והיא האות ה' משם אברהם.

אז מה קורה עם ה- ה' הזו, שנשארה לבד?

אומר הצדיק, שהקב"ה לוקח את הה' הזו ומצרף אותה עם ה' שלו, י' האמנית, שאיתה נברא העולם.

מהי י' האמנית?

הסברנו בעבר כי כותב 'לשם' שבו ואחלמה²⁶, שכאשר ברא הקב"ה את העולם, הוא ברא אותו עם ארבעת צירופי שם הויה, **ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן** (ג' 'יהי אור')

ע"ב²⁷, ס"ג²⁸, מ"ה²⁹ – הם שמות בני עשר אותיות.

ב"ן³⁰ – שם בן 9 אותיות.

כאשר שמות את **ע"ב מול מ"ה** – זה 10 מול 10 ולכל אות יש בן זוג, אבל כאשר שמות את **ס"ג מול ב"ן**, זה 10 מול 9, ויוצא שיש אות אחת שנותרת מיותרת, ללא בן זוג, והיא האות י' –

שם ס"ג – י-ו-ד ה-י ו-א-ו ה-י

שם ב"ן – י-ו-ד ה-ה ו-ו ה ה

לקח הקב"ה את ה-י שנותרה ללא בן זוג, קרא לה **י' האמנית** ואיתה צייר את העולם, כנאמר, "אין צור כאלקנו", אין צייר כאלקנו.

אומר השל"ה הקדוש, את ה' הזו, לוקח הקב"ה ומחבר ל-ה' שנותרה משמות האבות, ומתקבל השם **י'ה**, שהוא שם הויה בספירת החכמה³¹.

ואומר הצדיק, שבמשכן, היה ענן למעלה וענן למטה על ארון הברית, ושתי האותיות האלה, **י'ה** היו חקוקות על הענן. וכשרצה הקב"ה להסיע את המחנות היו האותיות **י'ה**, (ה-י' האמנית וה-ה' שהוסיף לאברהם) נוסעות לפני המחנות.

בארון הברית היו הלוחות. המרכז של הנשמה שלי, אלו לוחות הברית.

²⁶ ר' שלמה אלישיב (בכתיב יידי: עליאשאוו); יב בטבת ה'תר"א 5 בינואר – 1841 כ"ז באדר ה'תרפ"ו 13 במרץ 1926; היה מחשובי המקובלים בסוף המאה ה-19 ובתחילת המאה ה-20; בעל ספרי ה'לשם שבו ואחלמה", על שמם הוא מכונה גם 'בעל הלשם'. סבו של הרב יוסף שלום אלישיב; בספריו שנקראו בשם כולל "לשם שבו ואחלמה", הוא מבאר ומרחיב את שיטת האר"י בקבלה, ומתפלמס עם שיטותיהם של מקובלים אחרים.

²⁷ יוד הי ויו הי – מילוי יודין

²⁸ יוד הי ואו הי – מילוי יודין עם א' ב-ו'

²⁹ יוד הא ואו הא – מילוי אלפין

³⁰ יוד הה וו הה – מילוי ההין

³¹ בספר הזוהר מוסבר כי האותיות י"ה הן "תרין רעין דלא מתפרשין לעלמין" – שני חברים שאינם נפרדים לעולמים; שם קדוש שאינו ניתן לפירוק.

לוחות הברית היו קוביות, זה לא היה לוח דק. כל לוח היה קובית. אורך הלוח היה 6 טפחים, רוחב- 6 טפחים וגובה- 6 טפחים.

נפח הקוביה- $6 \times 6 \times 36 = 216$.

ז"א **נפח קוביית לוח אחד מלוחות הברית = 216 = ריו" = 3 פעמים חסד (ע"ב³²)**

ז"א הלוחות עצמם הם כוח של גבורה, שפנימיותו חסד אדיר. בדיוק כמו הלויים (שהם גבורה) שמתוכם יוצאים הכהנים (חסד). פנימיות הגבורה היא חסד.

וזה כידוע עניין 'ויסע ויבא ויט', שלושת הפסוקים בפרשת 'בשלח' מתוכם יוצאים כל שמות ע"ב (72 שמות).

ובשמות ע"ב, השם הראשון הוא 'והו' והשם השני הוא 'ילי'

על שבט לוי אומר הקב"ה- **"וְהַכְדִּילְתָּ אֶת-הַלְוִיִּם מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַחֲיוּ לִי הַלְוִיִּם"** (במדבר ת, יד).

"וַחֲיוּ לִי"- אלו שני שמות ע"ב הראשונים- **"והו- ילי"**.

החיבור בין שמות ע"ב הראשונים ללויים, מראה בצורה יפיפיה את חורדת האור ממחנה השכינה, שבו הארון עם לוחות הברית, שמשם אור ע"ב, אל תוך מחנה הלוייה העומף את מחנה השכינה.

ואיפה אתה פוגש כהנים, לויים וישראל במעמד? בבית הכנסת.

ואתה חייב לפגוש אותם- **כי בשביל להיות קשור לתורה, אתה צריך להיות קשור לכלל ישראל!**

לֵךְ בָּנוּם אֶת-כָּל-יִהוּדִים³³

בית הכנסת, הוא המקום שבו כלל ישראל מתקשרים זה לזה. המקום היחיד בו אתה יכול להיות מחובר, לכהן, לוי וישראל. בלי החיבור הזה, אתה כלום. 'ברכת כהנים', מקשרת את איש ישראל לכהן. לוי הוא השני שעולה לתורה. ובכל עליה לתורה, מחברים אותי לשלושת המחנות. וביחד- אפשר לקבל את כל האור של התורה, מההתחלה ועד הסוף.

וכותב השל"ה הקדוש, **"ובהתייחד שם ע"ב עם ישראל"**, ז"א שישראל צריך להבין שכל הסיפור שלו זה להגיע לכל שמות ע"ב. אתה לא יכול להיות 'מחוץ למחנה', אין דבר כזה.

³² ר"ת "אהבת עולם אהבתנו" = ע"ב

³³ אסתר ד מז

מחוץ למחנה אין חיים. יש מדבר. נחשים ועקרבים. עמלק. בתוך ענני הכבוד, יש הגנה וחיבור. ולכן אתה תמיד צריך להיות מחובר בחסד וגבורה ל'ריו', ל-216, לשם ע"ב. בבית כנסת, יש כנישתא חדא, כינוס, הכל מחובר יחד, ומוציאים את ספר תורת ישראל, דווקא בימים שני וחמישי שהם ימים של דין. כי מזה שעומד כנגד הדין, מזה שמציל מהדין זו האחדות. אחדות ישראל. לכן הימים האלו, שאנחנו מצויים בהם, כל כך מסוכנים. ומסביר הצדיק,

ע"ב = 72

ישראל = 541

=====

613 – תרי"ג

אתה יכול להגיע לתרי"ג מצוות, אלא רק כאשר אתה מחובר לכלל ישראל. והדברים פשיטא, שהרי אתה לא יכול להיות בגלגול אחד גם כהן, גם לוי, וגם ישראל – אם כך איך תקיים תרי"ג מצוות?

ואם כך, צריך להיות מובן לכל אחד, תמיד, ויותר מכל בימים אלו, שצריך להעיף את כל מה שפוגע באחדות ישראל ואהבת ישראל. המושג אנ"ש זו גלות. ואמר הרב בשיעור בעניין זה –

"אני רוצה רסמות לירי, עם כיפה בלי כיפה, אני רוצה עגילים וקעקועים אני רוצה דופ שחור, אני רוצה מזרחי, אשכנזי אני רוצה קוקניק שמוצניק אני רוצה קיבוצניק, מה שאתם רוצים, ואפילו אוכל קינואה שישב לירי. כולם ביחד. זה עם ישראל".

זו הנקודה, אם אתה לא במקום הזה, אתה לא במקום הנכון לקבלת התורה 'כאיש אחד בלב אחד'.

ברוך ה' לעולם אמן ואמן.